

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd qui Macedonij sententiam propugnabant, & qui Antiochia
conuenerant, Acacij fautores, Nicaenam fidem corroborauerunt. Cap. XXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

*Quòd ad Iouinianum vndique episcopi concurre-
bant, singuli sperantes cum ad fidem suam se
traducturos. CAP. XX.*

Imperatore Iouiano ex Perfide reuerso, tumultus in ecclesiis de integro excitatus est. Episcopi autem, dum singuli Imperatorem suæ ipsorum fidei assensurum expectarent, alius alium præuerrere contenderunt. Imperator, quoniam perpetuò fidei Consubstantialis adhæserat, omnibus respondet, se eam prælaturum: perque literas Athanasium Alexandria episcopum bono animo esse iubet. Qui statim post occasum Iuliani, ecclesia Alexandria denuò potitus est. Quo quidem tempore literis confirmatus Imperatoris, omni penitus metu liberatus est. Porrò Imperator episcopos à Constantio relegatos, & à Iuliano nondum suis ipsorum sedibus restitutos, reuocauit. Sub idem tempus omnia gentilium delubra occlusa fuere: Gentiles ipsi alij alijs in locis se occultare: qui autem pallia gestabant, pallia deponere, & communi vsitatoque habitu uti cœperunt. Cruenta illa & scelerata sacrificia, quorum labe se palam contaminabant, & quibus regnante Iuliano, se exsaturauerant, omnino fuere sublata.

*Quòd qui Macedonij sententiam propugnabant,
& qui Antiochia conuenerant, Acacy fautores,
Nicanam fidem corroborauerunt.*

CAP. XXI.

Verùm Christianorum res non adhuc pacatæ tranquillæque fuerunt. Nam qui diuersæ religionis factionibus præerant, Imperatorem adeunt, rati sibi liberam ab eo potestatem permitti contra aduersarios pro arbitratu dimicandi. Ac primum, qui Macedoniani appellabantur, libellum illi offerunt, postulantque, ut qui filium patri dissimilem asseuerabant, ij ab ecclesia eijcerentur, ipsique in eorum sufficerentur loca. Huius verò supplicis libelli authores fuere, Basilus Ancyra episcopus: Siluanus, Tarfi: Sophronius, Pompeiopolis: Pasinicus, Zenorum: Comanorum, Leontius: Gallocrates, Claudiopolis: Gastabalorum denique Theophilus. Imperator ácepto eorum libello, ipsos absque

N 5 responso

SOCRAT. HISTOR.

responso dimisit, hæc verba duntaxat locutus: ego contentionem odio prosequor: eos, qui concordia dediti sunt, cōplector amore, venerorq;. Quæ cum ad aures aliorum peruenirent, ferociam illorum, qui contendendi studio flagrabant, permulserunt. Quæ res Imperatoris celsit ex sententia. Præterea eodem tempore cum Acacianorum mores, qui ad contentionem erant valde procliuēs, patefacti fuerunt, tum quàm illud ipsum hominum genus ad Imperatorum voluntatibus satisfaciendum se semper comparasset, satis perspicuè intellectum. Nam hi Antiochia, quæ est in Syria in vnum coacti, cum Meletio, qui paulo ante se ab eorum communione segregauerat, fideiq; assenserat Consubstantialis, in colloquium veniunt. Quod propterea ab illis factum fuit, quia eum in magno honore esse apud Imperatorem, qui tū ibi erat, animaduernerent. Illi igitur communi consensu libellum componere: Consubstantiali assentiri: fidem Concilij Nicæni ratam facere: libellum denique Imperatori offerre instituunt: qui his verbis perscriptus fuit.

Sanctissimo, Deoq; charissimo domino nostro Iouiano victori, Augusto, Concilium Episcoporum Antiochia, in vnum ex varijs prouincijs conuocatorum, S.

TVam pietatem, Imperator sanctissime, cum primis laborare, vt ecclesie pax, & concordia stabiliatur, nobis exploratum est. Neq; sumus nescij te sapienter considerasse, formam veræ & Orthodoxæ fidei ad hanc concordiam confirmandam valere maximè. Idcirco, ne in eorum numero, qui doctrinam veritatis adulterare student, habeamur: visum est tuæ prudentiæ significare, quod fidè sancti concilii iam olim Nicææ congregari & approbemus, & teneamus: quandoquidè vocabulū Consubstantialis, quod quibusdam videtur parum rectè in ea positum, est proba à patribus commodaq; interpretatione explanatum: quæ quidè interpretatio ostendit filiū ex patris substantia genitum: patri secundū substantiā similem: & neque affectionē vllam, in eius inexplicabili generatione debere intelligi: neq; vocabulū substantiæ apud sanctos patres ad consuetudinē græci fer-

ci sermonis capi, sed ab illis poni ad euertendū illud pestiferum dogma, Christū scilicet ex nihilo ortum esse, ab Ario impiè introductum: quod etiā isti Anomiani, id est qui filium patri dissimilē statuunt, nuper exorti, multo audacius impudentiusq; ad ecclesiæ concordiam labefactandam asseuerant. Quamobrem exemplar fidei ab episcopis Nicææ coactis expositæ (quam sanè vehementer amplectimur) his literis, quibus animorum nostrorum sententiam tibi declarauimus, subiungere placuit. Est enim plenum eruditionis & doctrinæ, seque habet ad hunc modum: Credimus in vnum Deum patrem omnipotentem, & quæ sequuntur.

Episcoporum subscriptio.

EGO Meletius Episcopus Antiochiæ, ea quæ supra scripta sunt, fateor me approbare. Ego Eusebius Samosata Episcopus eodem modo. Euagrius item, Siculo. Vranus, Apameæ. Larizeorum, Zoilus. Acacius, Casareæ. Antipater, Rofsi. Abramius, Vrimum. Aristonicus, Seleucobeli. Barlamenus, Pergami. Vranus, Melitinæ. Magnus, Chalcedonis. Eutichius, Eleutheopolis. Isacocis, Armeniæ maioris. Titus, Bostorum. Sipporum, Petrus. Pelagius, Laodiceæ. Arabianus, Antri. Piso, Adanorum, per Lamydriōnem presbyterum. Sabinianus, Zeugmatis. Athanasius, Ancyrae, per Orphitum & Aterium presbyteros. Ireneo, Gazæ. Piso, Augustæ. Patricius, Palti, per Lamyrionem presbyterum. Anatolius, Berænsium. Theotimus, Arabū. Lucianus denique Arcorum episcopus. Hunc libellum in Sabini libro, qui collectio rerū in conciliis actarum inscribitur, inuenimus. Imperator verò, qui apud animum suum proposuerat blanditiis & persuasionibus dissentientiū lites dirimere, respondit se nemini quidem qualemcunque fidem amplexanti, molestiam exhibiturū: sed eos præter ceteros beneuolentia & honore profecuturum, qui ecclesiæ ad concordiam adducendæ authores se ostenderent. Hæcque ab eo ad hunc modum gesta esse Themistius philosophus commemorat. Nam in ea oratione, quæ Consularis inscribitur, quam de eo conscripsit, eum propterea magnis ornat laudibus, quòd potestate cuique pro arbitratu hanc, vel illam religio-

religio-

SOCRATIS HISTORIAE

religionem profitēdi permiffa, affentatorum mores profus refutaffet. Quòd hominum genus admodum facete perstringens, dixit nemini obfcurum effe eos, non Deum, fed purpuram coluiffe: Euripoque admodum fimiles effe, qui modò in hanc, modò in illam partem præcipitatur.

De Iouiani Imperatoris morte.

CAP. XXII.

Imperator autem, vbi hoc pacto impetum eorum, qui tum contentionis ftudio incendebantur, penitus represserat, ocius Antiochia decedens, Tharfum Ciliciæ petit, ibique corpus Iuliani, cum eius funeri iufta foluiffet, fepulchro cõdit. Quo factò, ipfe Conful renunciatur. Tum Constantinopolim ire properans, ad locum quendam, qui Dadaftana nuncupatur, quique inter Galatiam & Bythiniam medius interiectus eff, aduentat. Ibi Themiffius philofophus cum aliis ordinis Senatorij viris illi obuiam factus, Orationem fuam confularem, coram illo recitauit. Quam quidem poftea etiam Constantinopoli pronũciauit coram populi multitudine. Certè prosperè & feliciter cum Imperio Romano actum fuiffet, ftatusque, cum populi, tum ecclefiarum propter tam bonum principem admodum floruiffet, fi non repentina mors illum à Republica gerenda abftuliffet. Nam in loco, quem diximus, tempore Hyberno, obftuictione quadã læthali, oppreffus exiuit è vita, illo ipfo, & Varoniano filio fuo Cõf. decimotertio Calend. Martij. Septem menses regnauit: vixit autem annos triginta tres.

Liber hic complectitur ftatiũ duorum Annorum: Menfium vero quinque.

Tertij libri finis.